

Hoofdstuk 1: *Gevonden*

John de Verzamelaar zat met zijn rug tegen een boom en werd meegevoerd op de stroom van een woordloos ochtendgebed. Hij had zijn tenen onder het opwarmende zand gestoken, in de koelte. Voor hem lag de oceaan die aan een onzichtbare einder naadloos overvloedde in een hemel van kobalt.

De zilte zeebries mengde zich met de geur van eucalyptus, mirre en de bloemen van de koussoboom. John glimlachte. Zo was het altijd als zij kwam. Hij weerstond de neiging om overeind te springen en schoof alleen een eindje op om ruimte te maken. Hij liet zijn hoofd zakken en ademde diep in. Het was een tijd geleden.

Ze was lang, had een fijne botstructuur en een huid als van ebbenhout. Ze accepteerde het gebaar, liet zich naast hem op de grond glijden en kroelde even met een hand door de grijze en zwarte haartjes in zijn nek, een moeder die haar kind koestert. De terloopse aanraking zond een kalmerende prikkel naar zijn schouders en rug, verlichtte de last die hij onbewust met zich mee had gedragen.

Wat hem betreft bleven ze een hele tijd zo zitten, maar haar bezoeken waren nooit zonder reden. Hij rekte het moment, hoe nieuwsgierig hij ook was, en laafde zich nog even aan haar kalme aanwezigheid.

Hij sprak, met tegenzin: 'Moeder Eva?'

'John?' Hij hoefde niet te kijken om te weten dat ze grijns-

de. Stokoud was ze en machtig, maar ze bezat de onbevangen vrolijkheid van een kind. Ze trok hem met een arm naar zich toe en drukte een kus op zijn hoofd.

‘Je bent hier nu...’ begon ze.

‘... op de kop af honderd jaar,’ maakte hij de zin af. ‘Als dat is waarom je gekomen bent, dan ben ik je dankbaar.’

‘Deels,’ zei Eva. ‘Honderd jaar is reden genoeg voor een feestje.’

Hij kwam overeind en klopte het zand van zich af voor hij Eva overeind hielp. Gretig pakte ze zijn hand, al was die overbodig. Springerige, spierwitte haren omlijstten haar gezicht, dat was getekend door ontelbare jaren, een meesterlijk boetserwerk van vreugde en lijden. Ze straalde, maar eerder als een kind dan als een matriarch. In haar roestbruine ogen flonkerden lichtjes, verwachtingsvol.

Hij had legio vragen en maakte aanstalten om de eerste op haar af te vuren, maar zij hield bezwerend haar hand omhoog.

‘John, een goede vraag is duizend antwoorden waard,’ zei ze plagend. ‘Kies ‘m zorgvuldig.’

Daar had hij niet veel tijd voor nodig. ‘Hoe lang nog?’ vroeg hij somber. ‘Hoe lang nog voordat het einde er is, voordat ons herstel volledig zal zijn?’ Hij pakte haar hand en legde die op zijn hart.

‘Een stuk minder lang dan toen ik die vraag voor het eerst stelde, John.’

Hij zoog zijn longen vol lucht, knikte, keek naar de amberkleurige fonkeling in haar ogen.

‘Maar ik ben hier vanwege vandaag. Vandaag wordt mijn kind geboren, John, in jouw wereld.’

John fronste. ‘Jouw kind? Wij zijn toch allemaal jouw dochters en zonen?’

‘Jawel,’ antwoordde ze, ‘maar we weten al heel lang dat er drie zullen opstaan die ons allemaal vertegenwoordigen. Een aan wie de belofte van het zaad is gegeven, een wiens zaad de kop van de slang zal vermorzelen en een tot wie al het zaad verenigd wordt. De Moeder, de Dochter, de Bruid. De komst van dit meisje markeert het begin van het einde.’

John was zo verbouwereerd dat hij amper in de gaten had dat Eva een steen pakte en richting de vloedlijn liep. Hij liep haar achterna, overdonderd en in de war, dat vooral. Ze lanceerde de steen en ze keken beiden toe hoe hij in een wijde baan door de lucht schoot en met slechts wat gespetter het oppervlak van de glazen zee spleet.

‘In de oceaan van het universum betekent de kleinste steen en de geringste rimpeling een eeuwige verandering, John.’

John voelde de aanrollende branding aan zijn tenen knabbelen, het zand wegzuigen onder zijn voeten. Eva’s nabijheid bracht zowel genezing als onrust. Zoals altijd.

Plots sneed er een schrille stem door de lucht. ‘Wat sta je daar te lummelen, John!’

Hij draaide zich om. De zeebries lichtte zijn nekharen, even streek Eva’s geur langs zijn wangen.

Letty had zich aangekondigd en Eva was verdwenen. John slaakte een zucht.

‘De Jutters vragen naar je, al meer dan een uur. En aangezien jij de enige Verzamelaar in de verre omtrek bent...’

John keerde zich weer naar het water, koos met zorg een nieuwe steen en keilde die hoog in de lucht, waar het ding zich traag op zijn kant wentelde en met een bevredigend

geluid scheef in het water plofte. Waarom zo'n onbenullig succes hem altijd zoveel plezier verschaft was hem een raadsel.

'Wat hebben die voor drukte, dan?' mompelde hij op het moment dat Letty naast hem kwam staan. Hij raapte nog een steen van het strand.

Letty was onooglijk klein, een stokoud vrouwtje van amper anderhalve meter, met een stok en een sjaal en twee verschillende sokken die ze had omgeslagen over de randen van twee eveneens verschillende schoenen. Ze deed denken aan een appel die te lang in de brandende zon had gelegen, nog wel rond maar verschrompeld. Ze bezat indringende, gitzwarte ogen, een scherpe haakneus en een bijna tandeloze grijns. De wandelstok waarmee ze naar hem wees had heel goed kunnen doorgaan voor een toverstaf.

Hij bespeurde een urgentie in haar gelaatsuitdrukking die hem verraste en liet de steen weer in het zand vallen. 'Letty?'

De woorden kwamen afgemeten. 'Er is een grote stalen container gezien. Vanochtend, vroeg. Hij is aan land gehaald en opengebrouwen. De Wetters hebben ondertussen vastgesteld dat 'ie van de Aarde hierheen is gedreven, in werkelijke tijd.'

'Dat is eerder gebeurd,' bracht John in.

'Toen we 'm openmaakten, vonden we de overschotten van twaalf mensen. Allemaal jonge vrouwen, op een na.'

'O, God,' mompelde John. Het was zowel een gebed als een uitroep.

'Het lijkt erop dat de container is ingezet om mensen over grote afstanden te transporteren, waarschijnlijk op een ponton of een schip. Omdat er verder geen wrakstukken zijn

gevonden nemen we aan dat hij bewust is gedumpte, nadat ze eerst die meisjes hebben omgebracht. Onbestaanbaar, toch? Wat een tragedie...' Een brok in haar keel deed haar woorden stikken.

John draaide zich om en liet zich in het zand ploffen. Hij trok zijn knie op, legde zijn kin erop. De warmte van de ochtend en het zachte briesje leken ineens een bespotting. De levenslust die Eva had meegebracht was ook weer met haar verdwenen.

Hij voelde Letty's handje op zijn schouder en vocht tegen een machteloze woede die in hem opwelde.

'John, laat de schaduw geen vat krijgen op je hart. Ja, dit is een kosmos vol pijn en rouw. We kennen allemaal de woede die dat met zich meebrengt en dat soort gevoelens zijn het bewijs dat je leeft, maar hou je vast aan de vreugde die verder reikt dan je verstand.'

Hij knikte. 'Die mensen waren vrouwen, zei je, op een na.'

'Ja. Er was ook een man van middelbare leeftijd bij. We vermoeden dat hij heeft geprobeerd die meisjes te beschermen. Er zit een verhaal aan, zoveel is duidelijk, maar het kan nog wel een hele tijd duren voor we dat kennen.'

'Ik wil het niet zien...'

'Geen zorgen. De lichamen zijn naar het Sanctuarium van Leed overgebracht en worden daar klaargemaakt voor het vuurfeest van morgen. Als jij doet wat alleen jij kunt... dan kunnen de Jutters verder met de ruiming en de Artiësten met de voorbereiding voor een waardige herdenkingsbijeenkomst voor die meisjes.'

John sloot zijn ogen en wendde zijn gezicht naar de

hemel, wensend dat zijn gesprek met Eva niet door zo'n ondraaglijke tijding was onderbroken.

‘Kom, spoorde Letty hem aan. ‘Ze wachten op je.’

~

De omvang van de container verraste John. Zeker tien meter lang was het ding, en zo zwaar dat de Halers een dozijn van hun beesten hadden moeten inzetten om hem over houten palen uit het water te trekken. Achter de stalen kist waren diepe voren getrokken in de zanderige oever van de kleine baai. Het was er een stuk kouder, alsof de zon zijn stralende gelaat had afgewend.

Er waren tenten opgezet, met tafels die hoog opgetast waren met spullen die uit de container kwamen: kleding, dekens, een heel aantal knuffelbeesten.

John haalde een doosje uit een van zijn zakken, opende het en schoof een ring aan zijn rechterwijsvinger. Hij draaide aan de rand en veranderde het zegel. Wat hij nu met de ring aanraakte, werd voorzien van een markering met een tijd- en datumaanduiding, waarna het naar zijn huis, naar de Schuilplaats, gebracht zou worden voor opslag en nadere analyse. Uit zijn andere zak viste hij een paar dunne handschoenen die hij aandeed.

Het eerste voorwerp dat zijn aandacht trok was een zwarte, afgesloten kast met drie laden. Hij markeerde hem. Het staal was koud. Hij wenkte een Maker, een vrouw die verstand had van sloten en sleutels en de kast in een paar tellen voor hem opende. Ze liet de inhoud aan John over. De kast bevatte wat hij al vermoedde: archiefmappen met rapporten en informatie

over het schip en het vaarschema, vrachtbrieven, financiële gegevens en andere documentatie.

In de onderste lade vond hij mappen met gescande gegevens over de meisjes, inclusief van elk van hen een pasfoto. Lengte, gewicht, leeftijd, medische informatie. De namen, overduidelijk aliassen, waren ontleend aan verschillende naties van de Aarde, gerangschikt naar de opeenvolgende letters van het alfabet: Algerije, Bolivia, Canada, eindigend bij Libanon. Hij pauzeerde, staarde een tijdlang naar de portretten. Gezichten. Ogen, vensters naar twaalf geschiedenissen die elk een fatsoenlijk rouwproces verdienden.

Op het moment dat hij de lade dicht wilde schuiven, viel hem iets in. Hij telde de mappen. Twaalf. Dat had Letty al gezegd. Maar dat klopte niet. In dat aantal had zij ook de man begrepen. Hij telde nog een keer. Twaalf foto's, allemaal van meisjes, jonge meisjes. Dat betekende dat er nog een meisje moest zijn. Er ontbrak er een. Ontsnapt wellicht, of de documentatie deugde niet. Hoe het ook zat, het liet hem geen rust.

Had Eva op een van deze meisjes gedoeld?

Hij liep naar de container zelf, die een paar meter verderop stond. Naast de deuren stond een heel aantal werkschoenen op een rij, veiligheidsschoeisel dat na elk gebruik zorgvuldig gereinigd en ontsmet moest worden. Hij koos zijn maat.

Een Ingenieur begroette hem. 'Hé, John. Wat een drama, dit.'

John knikte en strikte de laatste veter. 'Ik wil er even in, iets natrekken naar aanleiding van de paperassen. Heb jij nog iets voor me?'

'Nee. We hebben nog wel wat nawerk maar het meeste is er inmiddels uit.'

John knikte droevig, maar de gevoeligheid van de man deed hem goed.

‘We hebben net de koeling afgezet; het was stervenskoud daarbinnen. Kapotte thermostaat, waarschijnlijk. Is blijven koelen. Een geluk bij een ongeluk, laten we maar zeggen. De lichamen waren bijna bevroren. Pas op, hoor, het is behoorlijk glad.’

De deuren gingen moeiteloos open, hoewel kreunend in de scharnieren. Zonlicht viel naar binnen. Er sprongen een paar lampen aan, wat erop duidde dat er nog een gesloten accusysteem was, buiten het koelsysteem. Hij stapte de metalen ruimte in en realiseerde zich dat hij zijn adem ingehouden had. Hij ontspande zijn borstspieren. Wolkjes condens ontsnapten aan zijn opeengeklemd kaken.

De ruimte lag voor eenderde nog bezaaid met grotere voorwerpen – kisten, matrassen, plastic containers – en troep en afvalresten, een bonte verzameling rotzooi waar hij binnenkort uitgebreid doorheen zou moeten. Op de muren en de vloer van de stalen tombe zaten bevroren bloedvlekken. Hij stapte er omzichtig omheen. Elk geluidje dat hij maakte kaatste hol tegen de wanden.

Aan de voorzijde zag hij de ventilator van het koelsysteem, nu bewegingloos. Op de bladen had zich een laagje ijs gevormd. De eerste vlugge inspectie overtuigde hem er bijna van dat er nergens een plek was waar nog een meisje verstopt zou kunnen zitten.

Toen viel zijn oog op iets ongewoons. Naast de koelunit, aan het eind van de wand, was een metalen frame gelast dat een decimeter of vijf uitstak. Hij stapte behoedzaam dieper de container in en bestudeerde de constructie. Tegen de vloer

zaten scharnieren, aan de bovenzijde voelde hij twee grote klampen. Als hij die opendeed, zou het hele geval openklappen. Een slaappleats, wellicht? Een soort brits of bank? Voor een bewaker, misschien?

Hij aarzelde een moment, blies toen een keer in zijn handen en greep de klampen. Ze schoten met een metalen bonk los. Hij liet de voorzijde omlaag zakken. Het koude staal beet door de dunne handschoenen in zijn vingers. De plaat was zwaar en hij moest zijn schouders ertegenaan zetten om hem tegen te houden tot twee stalen kettingen met een ratelend geluid straktrokken en hem horizontaal op zijn plaats hielden. Daar vond hij haar.

Het meisje, een tiener nog, lag opgevouwen in de nauwe ruimte. Iemand had haar erin geperst en de klep met geweld gesloten. Ze had kunnen slapen, de ledematen in potsierlijke houdingen om haar romp gevouwen, het hoofd tegen de borstkas geklemd, ware het niet dat ze door de weggevallen druk uit verschillende sneden en schaafwonden begon te bloeden. Ze lag doodstil. Een voet was vrijwel geamputeerd. Hij staaarde naar haar, verloren in ruimte en tijd.

John draaide zich om en wankelde naar buiten. Hij voelde zich onpasselijk en maakte zich dit keer niet druk om de bloedspatten in de ruimte. Hij moest lui zien te vinden die gewend waren aan dit soort dingen.

‘Ik heb nog een meisje gevonden!’ riep hij, waarmee hij een koortsachtige activiteit ontketende die langs hem heen spoelde, de container in. Buiten maakte hij de veters van zijn werkschoenen los en trok ze uit. Hij liep terug naar de tent waar hij de kast gemarkeerd had en ging er met zijn rug tegenaan zitten.

‘God, hoe is het mogelijk dat U ons nog altijd liefhebt?’ verzuchtte hij. Hij staaarde een moment wezenloos in de richting van de container. ‘Moge ze in vrede rusten,’ bad hij.

Een nieuwe uitbarsting van drukte bracht hem weer in de benen. Een van de Halers, een vriend van hem, stormde de tent binnen en sloeg zijn armen om hem heen.

‘John! Dat meisje dat jij hebt gevonden leeft nog. Amper, maar ze leeft!’ De man omhelsde hem nog een keer, stralend. ‘Jij bent nu een Vinder, John!’ Daarmee draaide de Haler zich weer om en riep, voor hij de tent verliet: ‘Wie had dat gedacht?’

John liet het hoofd verdoofd in zijn handen zakken. Dit was Eva’s kind. Een trieste, barre geboorte was het, gedrenkt in bloed en water. Welk goeds zou zo’n kwaad kunnen brengen?

Hoofdstuk 2: *Begin*

Ze explodeerde. Alles deed pijn!

Waarom? Ze kon zich niets herinneren.

Beelden buitelden over elkaar heen. Helle, allesdoordringende lichtflitsen. Harde geluiden, onsamenhangend, oorverdovend, beangstigend. Het wekte paniek. Ze ademde hoog en vlug, gonzend suisde het bloed door de vaten in haar oren.

Opnieuw een flits, schel en pijnlijk licht, warrige bewegingen, muziek... Strijkers? Een zwarte vrouw versmolt tot een man met een zongebruinde huid en een rode strik. Absurde waanzin. Ze moest wakker zien te worden. Ze probeerde het. Het ging niet.

In haar hoofd klonk het huilen van een naderende waterhoos... golven slopen naderbij, sleurden haar onder, hielden haar vast. Ze hapte naar lucht... een slok water... ademen ging niet...

Op het moment dat duisternis haar omspoelde, verwelkomde ze het als een vriend.

Ze werd wakker van beweging, een gelaat dat zich over haar heen boog. Een vage gestalte. Een stem. Waar was ze? Wie was ze? Ze kneep haar ogen stijf dicht maar kon de aanstormende beelden niet buitensluiten. Haar longen brandden. De lucht was zwaar. Vloeibaar. Nu kregen de schaduwen contouren. Ze gleden op haar toe, slokten haar op als een zwarte zak. Een glimp licht slonk tot een witte stip, doofde daarna helemaal.

Ze gilte. *Wat gebeurt er met me?* Het bleef angstaanjagend stil.

Herinneringen of dromen of hallucinaties, verwrongen beelden en fluisteringen deinden als in een trage en chaotische stroom achter haar ogen, een spookhuis op een kermis. Ze deinsde achteruit, probeerde zich te verstoppen, te verdwijnen. Maar waar kon ze heen? Haar kreten smoorden in hevige snikken.

Een warme lap op haar voorhoofd. Weldaad. Een penetrante geur die ze niet thuis kon brengen. Het drong door haar huid haar keel binnen, gleed haar buik in, naar haar ledematen, tot in haar uiterste haarvaten. Overweldigende opluchting. Gedempte geluiden. Een zalige stilte daalde op haar neer.

Ze sliep weer.

~~*

Ze werd in het holst van de nacht gewekt door een gesprek.

‘John.’ Een vrouwenstem, scherp en hoog. ‘Er is iets vreemds met deze jonge vrouw. De Genezers proberen haar afkomst vast te stellen, maar ze lopen vast op haar genetische code. Niemand van hen heeft zo iets eerder gezien. Heel raadselachtig!’

De reactie kwam van een man, kalm en vriendelijk. ‘Gods speeltuin, het onmogelijke en het raadselachtige.’

Het meisje beval haar oogleden te wijkten. Ze weigerden. Iets zwaars hield ze op hun plaats, hield haar aan de grond genageld, putte haar uit. *Waarom kan ik me niet bewegen?*

‘Ze hebben meer tijd nodig,’ zei de vrouw.

‘We hebben tijd genoeg, dunkt me. Het duurt nog wel even voordat zij hersteld is.’ John zuchtte. ‘Er is veel dat ik niet weet, Letty, maar dit weet ik wel: dit meisje is mijn eigenaardigheid geworden.’

Letty dus. Ze lachte. 'Hoor dat nou! Een en al ontferming en vriendelijkheid.'

Het meisje deed opnieuw een poging. *Wakker worden. Wakker worden!* Alle ruimte werd opgevuld door pijn. Haar lijf tolde, zo leek het. Ze had het gevoel dat ze viel, spande haar spieren.

'Soms verbaas ik mezelf,' grinnikte John. 'Waarom ik, denk je? Waarom heeft Eva mij erbij betrokken?'

'Omdat jij een Getuige bent, misschien?'

'Wat heeft dat met dit meisje te maken?'

Letty antwoordde met een zacht geneurie. Het wankele gevoel verdween op slag. Haar lijf leek zich op te richten. De stemmen vervaagden. Ze dreef in een poel van rust.

Dochter. Uit de verte drong een stem tot haar door. *Dochter.*

Een geur van kruiden en bloemen vulde de ruimte. Iets beroerde de rug van haar hand, een vederlichte aanraking. Warm. Zacht. Kalmerend.

Mijn kind.

Welk kind? Opnieuw sommeerde het meisje haar oogleden open te gaan en dit keer gehoorzaamden ze.

Naast haar bed stond een vrouw met een ebbenzwarte huid. Jong en oud was ze, koninklijk en gewoon, teder en sterk. De vrouw boog zich voorover, kuste haar op het voorhoofd en glimlachte.

Het meisje fluisterde: *Wie ben jij?* Alleen zachte geluiden leken gepast, al vroeg ze zich ineens af of ze die vraag nou hardop gesteld of alleen gedacht had.

Ik ben je moeder. Jij bent de Getuige. Kom, zie! fluisterde de vrouw zonder haar lippen te bewegen. Ranke vingers sloten zich om haar pols en de vrouw lichtte haar van het bed alsof ze niets woog en door niets gehinderd werd.

Mijn moeder? Dat woord bracht bittere herinneringen. Het meisje raakte in verwarring. Ze deinsde terug, wilde niet mee.

Kom, mijn dochter. Kom, kijk naar de Schepping, het volmaakte dat jouw gebroken lichaam en je geslagen ziel genezen zal.

Het meisje probeerde aan de greep van de vrouw te ontkomen, de vingers los te wrikken, maar die gaven geen krimp. Ze voelde een bries op haar wangen, als een kus van de lucht rondom haar, en schoot met een ruk omhoog. Nu klampte ze zich stevig vast aan de hand die haar had beetgepakt. Wat ze onder zich zag, benam haar de adem: het lichaam dat ze zojuist verlaten had, haar gebroken, geschonden, ingezwachtelde lichaam. Gevangen in een net van banden, slangen en kabels; in de schaduwen zoemden machines.

Ze verstijfde en even was alles stil. Ze hield de adem in, voelde zich misselijk.

Hoe vaak kan een mens sterven? dacht ze.

Geen sterven, zei de moeder. *Leven. Kom, kijk. Het zal je niet tegenvallen, beloofd.*

Toen liet de hand haar los en was ze alleen.

Ze kneep haar ogen stijf dicht, probeerde de opkomende angst te beteugelen. Maar in plaats van neer te storten, bleef ze gewichtloos zweven. Een vreemde gloed maakte zich van haar meester, warmte als van warme olie die haar omsloot en overweldigde. Het gleed haar mond binnen. Het besef dat deze dikke melasse haar lichaam binnendrong, bracht haar op het randje van paniek. Haar longen vulden zich met vloeistof, alweer. Ze hapte naar adem, kokhalsde.

Maar ze stikte niet en ontspande zich enigszins.

Vloeistof die je in kunt ademen? Onmogelijk. Absurd!

Met wijd opengesperde ogen liet ze zich meedrijven, zon-

der iets te zien. Ze weerstond de neiging om zich heen te tasten naar houvast, te zoeken naar een ankerplaats voor ruimte en tijd, een aanlegplek voor herinneringen. Ze ervoer een vrijheid die bijna volmaakt was.

Een basaal gevoel van vrede welde op, een zekerheid dat ze niet alleen zou zijn. Iemand wist dat zij hier was, al was het maar die donkere vrouw die had beweerd haar moeder te zijn. Kom, zie, had ze gezegd. Kijk. Maar dit was een verlaten, leeg en vormloos universum.

De uitnodiging had een naar smaakje in haar mond achtergelaten. Ze was erin geluisd. Hier heerste een leegte, een eenzaamheid die haar maar al te bekend was.

Een nanoseconde lang bleef ze zo zweven, of een miljoen jaar, het verschil was met geen mogelijkheid vast te stellen. Er viel niets, helemaal niets te zien.

Een plotselinge explosie. In een reflex kromp haar lijf ineen. Ze rekte haar nek om de bron van die uitbarsting van licht te kunnen zien. Het gebeurde in een oogwenk en hield aan; zinderende energie was het, een uiteenspattende informatiestroom die op haar toekwam en haar overspoelde. Het was kleur. Het was een lied. Het was vreugde en vuur en bloed en water. Het was een stem, meerdere stemmen, rijzend en dalend, die samensmolten met de leegte.

Chaos en materie botsten en spuwden een regen van spetterende en machtige vonken waarin energie, ruimte en tijd geschapen werd. In een wijde kring eromheen stonden sierlijke geestelijke wezens toe te kijken. Ze applaudisseerden. De blijdschap spatte van hun handen als een duizelingwekkende fontein van klaterende waterdruppels, van glinsterende zweetparels, van glanzende juwelen. Een overweldigende kako-

fonie was het, die aanzwol tot een harmonie rond een centraal melodieuze thema.

Het meisje voelde zich groter dan een sterrenstelsel en geringer dan een atoom. Een vloedgolf van stemmen klonk op, steeds luider, en ze werd ondergedompeld in een zee van wonderlijke geuren. Zoete wierook kringelde op, een ballade van verlangen, een minutieus georkestreerde dans van zijn en van verbondenheid. Door en in dat alles klonken niet een, niet twee, maar drie stemmen - en toch een. Een bulderende, almachtige, hartverwarmende lach.

De Grote Dans, verklaarde een stem.

De moeder? vroeg het meisje zich af.

Dit is het Grootse Begin.

Ze maaide woest met haar armen door de vloeistof, draaide zich om, zocht de bron van die stem. Ze worstelde, speurde naar de vrouw en riep aarzelend: 'Moeder?'

~

'Ah, eindelijk wakker, zie ik. Langer dan een paar seconden, in elk geval. Welkom in het land van de levenden en in de Schuilplaats.'

De stem was bekend. Een vaste stem was het, verder vrij gewoon, wat in vergelijking met wat ze zojuist had beleefd een beetje een afknapper was.

Fantastisch, dacht ze. Ik ben nog een keer doodgegaan, dit is de hel en daar staat een of andere kerel staat me op te wachten.

Ze probeerde haar hoofd zijn kant uit te draaien, maar hij schreeuwde: 'Niet doen!'

Te laat. Een intense pijn beet zich als een bankschroef vast in haar nek. Over de randen van haar blikveld rolde een nevel die samenkolkte tot een dichte mist in het centrum, tot ze zich eraan overgaf. Ze kon niet anders. Het laatste wat ze hoorde voordat er een grauwe duisternis neerdaalde was die gewone stem, nu bijna wanhopig: 'En daar gaat ze weer...'

:

Er streek iets langs haar gezicht. Iets zachts. Een fluistering.

Wat je zag was het werk dat in de schoot van de schepping plaatsvindt. Wat je hoorde was het geluid van de allereerste conceptie. Nu zijn we in verwachting van de komst van het kind.

Haar ogen openden zich in een twinkeling. De kosmos was zich nog aan het ontvouwen, alles ademde verwachting en overvloed, eindeloze beweging.

Je bedoelt... je bedoelt dat dit het begin van de wereld is?

Het allereerste verhaal. Deze stem had geen lichaam, was rondom en binnenin haar, overal en nergens.

Het meisje keek gebiologeerd toe, wist niet goed wat ze denken moest. *De oerknal?*

De enige respons was een warme, vrolijke lach. De geluidsgolven werden een gouden koord dat zich voegde bij harmonieën en melodieën die ze kon zien; een web van draden dat als door een onzichtbare hand tot een met edelstenen en vuur bezet tapijt werd gevlochten, de schering van geloof, hoop en liefde.

De schoot van de schepping groeide en zette uit, werd opgerekt. Vol levenskracht was hij, wild en ongetemd en toch was er sprake van een onloochenbare orde en nauwkeurigheid.

Het meisje voelde fascinatie en ongemak. Verwachting en cynisme. Aantrekkingskracht en weerzin. Ze kende het verhaal en ze kende het niet.

Toch?

Het was prachtig en angstaanjagend. Te midden van al dat onwaarschijnlijke vertoon van kracht en grootsheid ontstond een minuscuul en uiterst fragiel ogend blauw bolletje dat in alle richtingen rond zijn kern tolde.

Hier zullen de dagen van de zwangerschap zo dadelijk vervuld worden in water, bloed en stof. Hier zal het kind geboren worden en jij, mijn dochter, zult daarvan getuige zijn. Jij bent de Getuige van het Begin van de Tijden.

De woorden vielen haar zwaar. Religieuze woorden waren het en ze schuurden. Ze strooiden zout in een wonde.

Nee.

Dit is voor jou, mijn dochter. Een gift voor jou en voor elke man en vrouw die onder dit glorende licht geboren wordt.

‘Nee,’ zei ze hardop. Het woord schoot als een giftige pijl de pracht rondom haar binnen. ‘Ik ben geen getuige en ik wil dat ook niet zijn.’

Het universum knipperde en doofde uit.

~

Een andere melodie, een simpel gezoem en geklik op de achtergrond, bracht haar terug naar het bed. Het contrast tussen deze zwakke klanken en de adembenemende harmonieën van de muziek van de schepping was meer dan een desillusie. Het was of een ontzagwekkende, bulderende waterval in een oogwenk drooggelegd werd en er niets overbleef dan een zie-

lig waterstraaltje dat zich druppelend ledigde in een levenloze poel.

Maar ze voelde zich evengoed opgelucht. Iemand neuriede een melodie die ze niet kende, een golvend, refrein zonder woorden. Het meisje kuchte en de melodie brak abrupt af. Voetstappen naderden.

‘Een nieuwe poging?’ Dezelfde stem als eerder. John. Deze keer zag ze zijn gezicht, al waren de details wazig en verwrongen, alsof ze vanuit een diepe trog in de oceaan omhoog keek. Een man met een gebruinde huid, een korte baard en borstelige wenkbrauwen, grijze sprietten langs een wijkende haargrens. Zijn bewegingen maakten haar draaierig, dus sloot ze haar ogen.

Ergens in de kamer begon het zoemen weer.

Teder veegde hij de tranen weg die zich verzamelden onder een verband dat een groot deel van haar gezicht bedekte. Ze kromp ineen onder de aanraking en wilde protesteren. Haar kaak zat muurvast. Hij was verankerd in een solide constructie die een metalen smaak in haar mond naliet. Slikken kostte moeite. Opnieuw balanceerde ze op het randje van claustrofobie en paniek.

‘Het is goed, rustig maar.’ De intonatie was bedoeld om haar gerust te stellen maar wekte weer misselijkheid op. ‘Jij zult aardig in de war zijn en genoeg vragen hebben. En anders heb ik die wel.’ Snel voegde hij eraan toe: ‘Doe geen moeite om te praten. Dat gaat nog niet, maar dat duurt niet lang meer, zeggen ze. Als je me begrijpt,’ ging hij verder, ‘doe dan je ogen open, als dat lukt. Knipper een keer voor ja en twee keer voor nee.’

Ze knipperde eenmaal.

‘Ah. Even voor de zekerheid: je knipperde om ja te zeggen, toch? Niet een toevallige reactie en verkeerde timing van mijn kant? Dus nog een keer: een keer knipperen voor ja, twee keer voor nee?’

Er welde boosheid op. Ze verafschuwde haar onvermogen en zijn bevelende toon. Maar ze gehoorzaamde.

Knipper.

‘Heel goed.’ Het klonk oprecht blij. ‘Mooi. Anders ben ik alleen maar naar mijn eigen gebabbel aan het luisteren en dat heeft weinig zin, nietwaar?’

Dat verwarde haar. Was dat een vraag? Ze knipperde tweemaal.

‘Sorry, sorry!’ verontschuldigde hij zich meteen. ‘Onze eerste poging tot een gesprek en ik maak er meteen een potje van. Ik zal ja of nee zeggen aan het eind van elke echte vraag, oké? Zou dat helpen? Ja of nee?’

Ze knipperde.

Lees verder in: *Eva*

17 november 2015 | € 19,99

paperback met flappen

ISBN 978 90 435 2546 6 | www.kok.nl

uitgeverij

